

1001 Nacht en de verhalen van Aladin

Hoofdstuk 1

De geschiedenis van 1001 Nacht

1001 Nacht is niet één sprookje, maar een verhalenbundel. Het begint ermee dat koning Sjahriaar door zijn vrouw bedrogen wordt. Hij wil dat nooit meer meemaken, daarom besluit hij om voortaan elke avond een nieuwe maagd te huwen en haar de volgende ochtend ter dood te brengen. Na enige tijd trouwt hij met de slimme dochter van zijn grootvizier, Scheherazade. Opmerkelijk is dat de verhalen (en ook de koning) duidelijk islamitisch zijn, terwijl Scheherazade een Jodin is. Dit thema komt ook in oude Egyptische verhalen voor. 1001 Nacht is trouwens ook redelijk positief over (Romeinse, Byzantijnse en Frankische) christenen: 'er zijn goede en slechte.' Overigens menen wij dat de naam *Sjahriaar* niet toevallig gekozen is: hij was de wetgever en het woord voor islamitische wet is *Sharia*¹. En als koning was hij natuurlijk de Sjah.

Om in leven te blijven, vertelt Scheherazade hem in de huwelijksnacht een verhaal dat nog niet af is. De koning spaart haar, want hij wil weten hoe het afloopt. De volgende nacht komt het vervolg en als dat verhaal uit is, begint Scheherazade aan een nieuw verhaal, dat ze wederom niet afmaakt. Dit houdt ze 1001 nachten vol. Ondertussen krijgen ze samen enkele kinderen. Wanneer de verhalen uiteindelijk ten einde zijn, is de koning zo van haar gaan houden, dat hij haar gratie schenkt en ze zijn vrouw wordt.

Oorspronkelijke waren de verhalen erotisch getint. Van mannen die naakte vrouwen begluren tot bestialiteit en zelfs een homo-erotisch gedicht. Hierdoor werden ze in de Arabische wereld tot in de twintigste eeuw niet als echte literatuur gezien. In de achttiende eeuw kwamen ze naar Europa. Toen de Britse avonturier en ontdekkingsreiziger Richard Francis Burton in 1850 een volledige en ongekuiste vertaling publiceerde, werd hij van pornografie beschuldigd. Daarin zaten trouwens ook verkrachtingen. In later tijden (eind negentiende eeuw) werden de verhalen in

1 *Sharia* (Arabisch: شريعة sjarī'a) is een Arabisch woord dat zoveel betekent als 'de islamitische wet' of 'de wet van god' en het betekent letterlijk 'weg naar de bron', ook: 'gebaande weg', 'wet' en 'rite'.

Een Nederlandse term is 'islamitisch recht'.

Aicha Qandisha - 1001 Nacht

Europa uitgegeven zonder de erotische delen en werden ze populair als sprookjes voor kinderen en volwassenen. Overigens gebeurde dit verwijderen van erotiek (en vaak ook van geweld) door de eeuwen heen met bijna alle sprookjes.

Bij ons zijn de bekendste verhalen van 1001 Nacht *Aladin en de wonderlamp*, *Sinbad de zeeman* en *Ali Baba en de veertig rovers*. Gek genoeg kwamen juist deze drie verhalen niet voor in de oorspronkelijke Arabische tekst. Ze werden aan de verzameling toegevoegd in de (eerste) Franse vertaling van Antoine Galland in het begin van de achttiende eeuw. Eerder al waren er Europese sprookjes die daarop leken. *Simeliberg* van de gebroeders Grimm (Ali Baba is meer uitgebreid) en de sprookjes *Het Blauwe Licht* (Grimm) en *De Tondeldoos* (van Hans Christian Andersen) vertonen parallellen met Aladin. Galland gaf daar een 'Oosters tintje' aan.

Nu zaten we als schrijver met een dilemma: herschrijven we een in het Westen bekend sprookje, dat oorspronkelijk niet uit 1001 Nacht komt, of een in het Westen ónbekend sprookje, zoals *Prins Ahmed en de fee Pari Banoë*, of *Prins Kamar Alzaman en Boedoer*, dat wel uit 1001 Nacht komt? Toen we verder zochten, werd de oplossing zichtbaar. Er bestaat gewoon geen 'oorspronkelijke versie' van 1001 Nacht. Er zijn er meerdere, vanaf vóór onze christelijke jaartelling tot de jainistische versie uit de vijfde eeuw. Ze komen ook niet oorspronkelijk uit Perzië, zoals wij in het Westen leren, maar vanaf het Indiase subcontinent tot en met de Arabische wereld. Dan mogen ze wat ons betreft (later) ook uit het Westen komen.

Het gaat immers om 'de geest van de bundel' en die is om een spannend verhaal te vertellen in een erotische context, met een *cliffhanger* om aan de dreiging van de executie te ontkomen, en dan weer verder gaan. Voor ons staan *koning Sjahriaar* en *Scheherazade* centraal. Zo kennen 'wij' 1001 Nacht het beste. En voor het verhaal dat Scheherazade vertelt, vonden wij het meest aansluiting en inspiratie bij *Aladin en de wonderlamp*, natuurlijk mét *cliffhangers*. En zo schreven we dit verhaal.

Hoofdstuk 2

Koning Sjahriaar trouwt

Lang geleden was er een koning in een ver Oosters en warm land. Zijn naam was Sjahriaar. Hij was de wetgever en de bestuurder van zijn land. Woonde in een prachtig, luisterrijk kasteel met Oosterse torens met ronde koepels, weelderige tuinen, een heuse rivier en een koel meer. Hij was de heerser over een uitgestrekt rijk met miljoenen inwoners en grote steden. Had meer dan duizend man personeel en een leger met meer dan tienduizend krijgers.

Sjahriaar werd verliefd op een schoonheid uit een adellijke familie. Haar naam was Almuthal. Haar vader, Kadaab de Vijftiende, gaf Sjahriaar de hand van zijn dochter. Hun trouwfeest duurde vijf dagen lang. Het was het grootste feest sinds mensenheugenis, met pracht en praal, vele rituelen bediend door de meest ervaren Muftahs, tientallen muzikanten, honderden danseressen en zangers en voorzien van vele uitgebreide buffetten en maaltijden. Uit alle dorpen en steden kwamen vertegenwoordigers die de koning en zijn nieuwe gemalin geschenken brachten: sterke kamelen en behendige paarden, exquise serviezen en zeldzaam porselein, de fijnste theeën en geurigste koffies, wierrook en mirre, zilveren bokalen en gouden bekers, sieraden behangen met kleurrijke edelstenen, kasjmier- en angorawollen truien en sjaals, chintz gordijnen en van zijden geborduurde wandtapijten. Sjahriaar en Almuthal waren dolgelukkig met elkaar, met alle aandacht en met zulke prachtige geschenken.

Na het feest hadden ze een fantastische huwelijksvakantie in het zomerpaleis aan de Blauwe Zee. Elke dag begon met een uitgebreid ontbijt van versgebakken brood, dadels en vijgen, gekookte eieren, jus d'orange en een estretto, ganzenlever, olijven en diverse kazen, worsten en vruchten. Daarna gingen ze zwemmen in de zee, speelden tennis op een rode baan of liepen langs een oud pad door de vallei. Als lunch picknickten ze het liefst, zittend op een merinotapijt, koele thee drinkend en koude worstjes etend met olijven en geitenkaas toe. Elke avond was er een uitgebreid diner met muziek en dans, waarna ze op het balkon van het paleis nog even keuvelden over de belevenissen van de dag. Daarna nam Almuthal een bad.

Zij wist dat Sjahriaar haar daarbij graag bespiedde. Het wond hem op om zijn vrouw heimelijk te bekijken terwijl zij zich uitkleedde en haar bad nam. En zij genoot ervan om dat zo traag als mogelijk te doen, draaide de kraan lichtjes open, nam haar jurk af, trok haar bh langzaam naar beneden en deed haar slipje tergend langzaam uit. Daarbij bewoog ze zich dan weer naar links, dan weer naar rechts, zodat hij stiekem afwisselend weinig tot vluchtig alles kon zien. Hij bekeek haar naakte nek en rug, haar jonge, volle borsten, haar lichte gebogen venusheuvel en donkere flamoes, haar volle billen en lange benen.

Na vier weken schreef de grootvizier zijn koning dat het tijd was om zijn taken weer op te pakken. Belangwekkende bezoekers uit diverse landen rond zijn rijk en zelfs van ver daarbuiten maakten hun opwachting. Bovendien was er een grote wachtrij van mensen ontstaan, die een uitspraak over recht van hem verwachtten. Sjahriaar begreep wat van hem werd verlangd en keerde terug naar huis, met zijn nieuwe ega. Daar zette hij zich aan het werk en kwam hij zijn verplichtingen na. Het waren lange, vermoeiende dagen. Elke dag verheugde hij zich erop, 's avonds zijn Almuthal weer te zien.

Hoofdstuk 3

Koningin Almuthal verveelt zich

Almuthal begon zich te vervelen. Ze was gewend geraakt aan het dagelijkse ritme van de huwelijksreis en miste de rituele opgewondenheid van haar liefste, zijn intieme voyeurisme en het bedrijven van de liefde daarna. Haar eega Sjahriaar was alleen nog maar bezig met vervelende staatszaken. Dat duurde eerst dagen, toen weken en daarna maanden. Steeds vaker kwam hij oververmoeid naar huis, viel soms zelfs gelijk in slaap. Zij had zich een heel ander leven voorgesteld.

Nu had een vrouw als Almuthal, als gemalin van de koning, vele privileges. Ze kon bevelen wat ze wilde en kreeg alles gedaan. Als ze 'kniel' zei tegen een kamenier, dan knielde deze, als ze de lakei zei 'zing een lied', dan zong hij een lied, bij 'dans voor me' dansten ze en als ze hen gebod om weg te gaan, dan gingen ze weg. Dat maakte haar nieuwsgierig. Hoe ver kon ze gaan? Kon ze de valet van haar man commanderen om een kunstje te doen? Kon ze een hofmeester of zelfs de hofmaarschalk opdragen om een grap te vertellen? Ze probeerde steeds meer uit, verlegde stapsgewijs haar grenzen. En iedereen ging erin mee. De meest ongewone dingen werden steeds normaler. Natuurlijk werd ze elke dag aan- en uitgekleed door haar kleedsters. Wat als ze tegen hen zei 'kleed je uit'? Ze durfde het nauwelijks te proberen, maar kon de verleiding niet weerstaan en deed het dus toch. "*Kleed je uit,*" zei ze. En ze deden het. Even later stonden ze piemelnaakt voor haar neus. "*Ga weg,*" en ze liepen zonder kleren zo de kamer uit en het kasteel in. Iedereen moest erom lachen. Zei ze "*Kom terug,*" dan kwamen ze terug. Almuthal raakte er enorm opgewonden van. Ze had niet door, dat de kleedsters zich zwaar vernederd hadden gevoeld om in hun blootje het kasteel in te lopen. Integendeel, Almuthal voelde zich door het gegiechel daarover juist aangemoedigd.

Ze had bij het paardrijden een hele mooie stalmeester gezien en droomde ervan hem opdrachten te geven om voor haar ogen steeds gekkere dingen te doen. Langzaam bouwde ze het op. Eerst liet ze hem haar op het paard tillen en met haar mee rijden. Toen vroeg ze hem om voor haar te zingen en daarna om met haar te dansen. Stapje voor stapje ging ze verder en ze zag dat ook hij ervan genoot. Ze fantaseerde dat hij zich voor haar zou uitkleden en ging daar ook nu weer geleidelijk bij te werk. Eerst moest hij gewoon zijn riem met de sabel af doen. Daarna zijn jas uit. Toen het vest.

Zoetjesaan en stapsgewijs kwam het zover, dat hij alleen zijn lange onderbroek nog droeg. Hij straalde gemengde gevoelens uit. Enerzijds kon je zien dat hij zich in zijn hemd voelde staan, anderzijds kon ze de vorm van zijn opgewonden jongeheer duidelijk door zijn onderbroek zien. Hij kreeg er rode wangen van.

Ze kon de verleiding niet langer weerstaan, om hem helemaal piemelnaakt te zien. Ze stuurde iedereen weg en beval hem langzaam te strippen. En jawel, hij deed het ook nog. De stumperd. Het was wel een mooie vent. Ze voelde de begeerte en wellust in haar opkomen. Ze gebod hem voor haar te knielen. Hij deed dat. Zal hij mij aanraken als ik hem dat zeg? Ze had er rode oortjes van. Alleen om het uit te proberen gebod ze hem haar te strelen en hij deed het gelijk, allernederigst. Toen raakte ze pas echt hitsig, kon ze zich niet meer inhouden en liet ze zich helemaal gaan. Ze gebod hem haar uit te kleden en hij deed het. Haar te kussen en hij deed het. Ze gloeide van onrust en hartstocht. Ze voelde sensaties die ze bij Sjahriaar nooit had beleefd. Hij vlijde zich tegen haar aan, knuffelde haar, liefkoosde haar. Elke keer als ze hem ontmoette, voelde ze zich vertroeteld en bemind. Het bloed tintelde en haar zenuwen kriebelden overal. Van het een kwam het ander, het knuffelen leidde via minnekozen tot flikflooiën en uiteindelijk bemindde hij haar zinnelijk en vurig als een hitsige hengst.

Eerst waren ze bedachtzaam en haastten zij zich niet. Maar al ras ging het bij elke bezoek gezwinder, werden ze meer onbeschroomd, besteeg hij haar binnen enkele minuten en ze verloren daarbij uiteindelijk helemaal hun behoedzaamheid uit het oog.

Hoofdstuk 4

Almuthal ontmaskerd en onthoofd

Dat moest wel verkeerd gaan. Een jaloerse officier van de cavalerie kreeg steeds sterker het vermoeden dat die twee onoorbare dingen deden, omdat hij elke keer werd weggestuurd als zij in de stallen kwam. Op een keer verschool hij zich en bespiedde hen, zag wat er gebeurde en verklikte het paar bij de hofmaarschalk. Die hield het eerst nog even voor zich, maar zag de volgende dag geen andere uitweg dan om het aan de grootvizier te vertellen. Hij besloot Sjahriaar gelijk te informeren. Sjahriaar kon zijn oren niet geloven. Zijn geliefde was stiekem bespied en ze beschuldigden haar van ontrouw? En nog wel met iemand die niet eens van adel was, een knecht van hem, de baas over zijn paarden? Hij walgde ervan, ontstak in woede en liet de officier en de hofmaarschalk bijna onthoofden. Maar de grootvizier raadde hem wat betreft de hofmaarschalk aan, daar even mee te wachten. Die was immers nergens schuldig aan, had alleen de boodschap overgebracht. Dus werd alleen de officier onthoofd.

Het hele gebeuren was bij de persoonlijk secretaris in het verkeerde keelgat geschoten. Officieel moest hij de meest vertrouwde figuur zijn in de kring van de koning en had de hofmaarschalk naar hém moeten komen. Maar die rol vervulde de grootvizier. En Sjahriaar luisterde ook heel goed naar hem. Dat zat de secretaris erg dwars. Hij voelde zich miskend en achtergesteld. Hij zinde op wraak, maar was wel zo slim om daarbij niet te hard van stapel te lopen. Hij had van de grootvizier zelf geleerd, dat wraak een gerecht is, dat je het best zo koud mogelijk kunt opdienen, dus daar zo lang mogelijk mee te wachten. Daarom nam hij de tijd om een goed plan te bedenken.

Twee dagen daarna besloot de secretaris om, zonder dit Sjahriaar of de grootvizier te vertellen, Almuthal heimelijk te laten volgen bij haar bezoek aan de stallen. De zeer ervaren kapitein van de marechaussee zou het doen. Hij kon zich vrijwel onzichtbaar maken, zodat er nooit enige ophef zou ontstaan als het verhaal onwaar bleek te zijn. Helaas moest de kapitein de secretaris al na zijn eerste achtervolging bevestigen, dat het verhaal waar was. Ze konden Sjahriaar niet vertellen, hoe zij hier achter waren gekomen, dat ze zijn vrouw hadden bespied. Dan liepen ze het risico om te worden onthoofd. De secretaris stelde voor, om het met de grootvizier

te bespreken. Die zou Sjahriaar moeten informeren. Hij had een kleine hoop, dat Sjahriaar weer in woede zou ontsteken en de grootvizier zou laten onthoofden. Niemand zou voor hem opkomen; zéker hij niet. De grootvizier was echter een slimme man en bedacht tot ergernis van de secretaris, dat het 't beste zou zijn, als de koning Almuthal en de stalmeester zelf op heterdaad zou betrappen. Daarom plande hij in zijn agenda een rit te paard, een kwartier na aanvang van het vaste bezoek van de koningin aan de stalmeester. De secretaris moest een ander plan verzinnen.

Nietsvermoedend wandelde Sjahriaar op het afgesproken moment naar de stallen, gevolgd door een stoet bedienden. Al buiten, vlak voor hij de deur opende, hoorde hij de bekende stem van zijn geliefde vrouw nauwelijks onderdrukte kreetjes van plezier gillen. Hij verstijfde van schrik, de adrenaline schoot door zijn hele lichaam, zijn benen begonnen te trillen. Zijn hand had hij al om de deurknop gelegd, maar hij kon zich een moment lang niet bewegen. Natuurlijk schoot hem ogenblikkelijk het helse verhaal van de hofmaarschalk te binnen. Had hij dan toch gelijk gehad? Sjahriaar verzamelde al zijn moed en sloeg de deur met een ferme hand open. Daar ontvouwde zich niet ver van hem verwijderd een weerzinwekkend schouwspel. Zijn eigen vrouw speelde met de loeilange zwengel van een zwarte hengst terwijl de snikkel van de stalmeester in haar snater op en neer deinde. Sjahriaar moest gelijk kotsen. Hij viel bijna flauw, zakte door zijn knieën en leunde met een hand op de grond. Enkele begeleiders schoten hem ogenblikkelijk te hulp en de rest van de menigte stak hun hoofden door de deuropening waarbij de schellen hen van de ogen vielen. Hun koningin lag daar volledig naakt op een dun laagje stro onder een zichtbaar opgewonden paard met de stalmeester boven haar. Enkele seconden staarde iedereen ongeloofwaardig naar dit erbarmelijke schouwspel. Direct realiseerden ze zich hoe onvoorstelbaar gênant en diep vernederend dit voor hun koning moest zijn. Ze verschoten van kleur bij de onbeschaamde aanblik ervan en stoven weg uit de opening. De kapitein van de marechausee ging met de grootvizier naar binnen en sloot de deur. Hij pakte een deken, liep naar de koningin en bedekte haar daarmee. Hij nam haar onder het paard vandaan en zette haar tegen een boxwand. Toen liep hij weer naar buiten en commandeerde met barse stem enkele leden van zijn korps naar binnen. Die arresteerden de stalmeester, sloegen hem in de boeien met zijn handen op de rug en voerden hem naakt naar het gevang.